

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן"בנים ובנות
בדרך הטבע"
הרב רפאל צבי הרטמן

אחרי שחלפה כשנה ויותר מאז חתונתנו ועדיין לא זכינו להיפקד, פנינו לרופאים. במשך תקופה ארוכה עברנו מרופא אחד לשני, כל אחד בכיר ומומחה מחברו, עד שלאחר כחמש שנים הגענו לפרופסור שנחשב למומחה ביותר בתחומי. הוא עיין בהיסטוריה הרפואית וערך בדיקות משלו, ולבסוף בישר לנו בצער כי בדרך הטבע אין כל סיכוי שיוולדו לנו ילדים. "כשיגדלו לכם שערות על כף היד, אז יוולדו לכם ילדים", פסק בנחרצות.

היינו כמובן שבורים ורצוצים מחוות הדעת שקיבלנו, והדבר גרם לנו למצב רוח ירוד ביותר. באותה תקופה עבדתי כמנהל בית הספר למלאכה בכפר חב"ד, שעמד תחת הנהלת רשת ישיבות חב"ד בארץ הקודש, בראשות הרב אפרים וולף. הרב וולף, וכן ידידים נוספים, הציעו שניסע לרבי לקבל את ברכתו, והרב וולף אף הציע לסייע, באמצעות הקשרים הענפים שהיו לו, בזירוז השגת הדרכונים והוויזות הנדרשות.

משפחתה של אשתי, שלא נמנו על חוגי החסידים, לא ראו בעין יפה את כוונתנו לנסוע, והחלו במסע לחצים, תוך שהם מעלים טענות שונות: הרי יש צדיקים גם בארץ... חוץ מזה, אפשר הרי לשלוח מכתב... ואם כבר, אז שבעלך ייסע - ממתי אישה נוסעת לרבי? אך מאז חתונתנו הספיקה אשתי כבר להכיר מי זה הרבי, ובפרט שהיה זה זמן קצר לאחר מלחמת ששת הימים, בה נוכחו כולם ברוח קודשו של הרבי, שחזה מראש את הניצחון המופלא בניגוד לכל התחזיות.

כך הגענו בעשרת ימי תשובה של שנת תשכ"ח (1967) אל הרבי, ובאותו ביקור גם זכינו להיכנס ליחידות. ההמתנה לקראת הכניסה הייתה מורטת עצבים. ישבנו וקראנו תהילים, מתוך תחושה של מתח וחרדה. אולם ברגע שנכנסנו לחדרו של הרבי, שקיבל אותנו בחיוך ובפנים מאירות, כל החרדות התפוגגו כלא היו.

הרבי הזמין אותנו לשבת, אך בהתאם להדרכה מוקדמת שקיבלנו מחסידים, נותרנו לעמוד. הגשתי לרבי כעשרים דפים, ביניהם דו"ח על עבודתי בבית הספר למלאכה, וכן סיכום ההשתלשלות הרפואית שעברנו לאורך השנים. הרבי לקח את הדפים ופרף בהם בחטף, במהירות כזו שבה אדם רגיל בוודאי לא מסוגל לקלוט דבר. בזווית עיני הבחנתי במבטה של אשתי, מבט שאמר תמיהה ואכזבה.

מיד אחר כך החל הרבי להתייחס לנושאים שעליהם כתבתי. תחילה אמר, "אתה עובד במוסד שתחת נשיאות הרבי [האדמו"ר הריי"צ] וזהו הכלי לקבל את כל הברכות שאתם צריכים". אחר כך התייחס לבית הספר למלאכה, והורה לי להשתדל לשבץ מורים, ובעיקר מדריכים, מקרב עדות המזרח. מאחר שרוב התלמידים

היו מבני עדות המזרח, הרי כאשר הם יראו דמות חינוכית מהעדה שלהם, אדם שמתנהג ביראת שמים, מגדל זקן ושומר מצוות - יהיה להם קל יותר להזדהות עם דרך זו.

אחר כך המשיך הרבי ואמר, "בקשר לעניין הרפואי", ואז החל להתייחס בפירוט רב לכל מה שכתבתי, תוך אזכור חוות הדעת, הבדיקות והטיפולים השונים, ואיזה רופא אמר מה ובאיזו שנה. תוך כדי כך, הבחנתי בהבעת התדהמה שהתפשטה על פני אשתי. קיצורו של דבר, הרבי שלל את כל מה שקבעו הרופאים, וגם בנוגע לחוות דעתו של המומחה האחרון - מבלי להזכיר את הביטוי שנקט אותו פרופסור - הרבי אמר, "אתם לא צריכים נס מעל לטבע - יהי רצון שיוולדו לכם בנים ובנות בדרך הטבע. וכדי שהדברים ילכו בדרך הטבע, תיגשו מחר בבוקר לד"ר זליגסון, והוא יגיד לכם מה לעשות".

אחרי שיצאנו מחדרו של הרבי וסיפרנו את מה שאמר לנו הרבי, הבחורים שנכחו במקום פרצו בריקודי שמחה - "הרבי אמר שיהיו לכם ילדים! איך בדיוק התנסח? 'בנים ובנות' - אם כן, כך יהיה, קודם יוולדו לכם בנים, ואחר כך בנות".

למחרת חיפשתי את הד"ר זליגסון. לא הכרתי אותו, וחשבתי שיש לו איזו קליניקה בשכונת קראון הייטס. בהמשך התברר לי שד"ר זליגסון, שהתקרב ונהיה לחסיד נאמן של הרבי, היה מעין

<<

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

רופא החצר, אליו נהג הרבי להפנות את מי שהיה זקוק לברכה לרפואה, כדי שיהיו לדברים אחיזה בדרך הטבע.

כשניגשתי אליו ואמרתי שהרבי שלח אותי, הוא לא שאל מה הבעיה הרפואית, אלא רק שאל לשמי. אחר כך פשפש בכיסו, הוציא כמה פתקים ועיין בהם. כשמצא את הפתק שנשא את שמי אמר לי ללכת לרופא מסויים במנהטן, שאת כתובתו מסר לי. לפני שנסענו שאלתי את מזכירו של הרבי, הרב גרונו, האם לקחת איתי מתורגמן - מאחר שבקושי ידעתי מילה באנגלית, שלא לדבר על מונחים מקצועיים. הוא שאל את הרבי, והתשובה הייתה ללכת ללא מתורגמן.

במאמץ ניכר הצלחנו לאתר את הקליניקה במנהטן, ובאנגלית עילגת ניסינו להסביר מדוע באנו. משלא הצלחנו להסביר את מצבנו, והרופא אמר שלא יוכל לעזור לנו, סיפרנו לו שהרבי מליובאוויטש שלח אותנו. למשמע הדברים שלף הלה ממגירת שולחנו עיתון ניו יורק טיימס שבו התנוססה תמונה של הרבי שצולמה על ידי צלם נכרי בהתוועדות של מוצאי שמחת תורה. גם אני הופעתי באותה תמונה ברקע, מאחורי הרבי - והצבעתי על כך. הרופא ביקש שנמסור דרישת שלום לרבי, ובכך הסתיים ביקורנו.

כשדיווחתי לרבי על תוצאות הביקור ושאלתי כיצד להמשיך מכאן, הורה לנו לשוב ארצה ולפנות למנהל "בית היולדות הקריה", בתל אביב. "אינני מכיר אישית, אבל תגידו לו שאני שלחתי אתכם". הבדיקות והטיפולים שם ארכו כשנה, ובכל אותה עת דיווחנו ברציפות באמצעות הרב וולף למזכירות הרבי. בשלב מסויים, אחרי שאותו רופא הציע טיפול תרופתי כל שהוא, יצאה תשובה מהרבי: שהרופא יציע הצעה אחרת. כשמסרנו לרופא את הדברים הוא התקומם. מדוע הרבי מתערב? האם הוא בדק את הנתונים? או שאתם שומעים לי, או לרבי מליובאוויטש.

דיווחנו על כך לרבי, ותשובתו הייתה לחפש רופא מומחה אחר. הגענו הפעם למנהל מחלקה במרכז הרפואי אסף הרופא בצריפין, אך גם שם חזר על עצמו סיפור דומה. בסופו של דבר הגענו לרופא מומחה בשם פרופסור פולישוק מהמרכז הרפואי הדסה בירושלים. אחרי שעבר על כל הנתונים וביצע בדיקות שונות, מסקנתו הייתה שיש לבצע ניתוח מסויים. תשובת הרבי הייתה לעשות כדבריו.

בשלב זה שוב ניסו משפחת אשתי ללחוץ עלינו. הם חששו מהסיכון הכרוך בניתוח וניסו לשכנע בכל זאת לנסות טיפול

שנים ראשונות
 התייעוד הנרחב ביותר על השנים שקדמו לנשיאתו, בליווי מסמכים ותמונות
 704 עמודים בצבע מלא
 www.chabad4u.org.il

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

תרופתי, אבל אנחנו היינו נחושים לעשות כעצת הרבי. ערב לפני מועד האשפוז המתוכנן לקראת הניתוח, הגענו על פי בקשת הרופא לקליניקה שלו לצורך הכנות אחרונות, ובמהלך הביקור הוא ביקש לבצע עוד בדיקה אחת. כשחזר אמר בתדהמה, "אני לא יודע מה קרה. נס כזה עוד לא קרה לי - הגברת בהיריון - בלי ניתוח, בלי כדורים!"

ההתרגשות הייתה עצומה, עד כדי כך שהרופא חשש שאנהג בעצמי הביתה מירושלים לבני ברק, אבל הבטחתי שאסע לאט ושיהיה בסדר. כשהגענו הביתה, מצאנו בתיבת הדואר מעטפת דואר אוויר עם הפסים הכחולים והאדומים האופייניים - מכתב מהרבי! במשך כל השנים הללו - תשע שנים שעברו מאז החתונה - לא קיבלתי שום מכתב מהרבי, רק מענות ופתקים באמצעות המזכירות. והנה בדיוק באותו יום שבו התבשרנו על ההיריון מגיע מכתב מהרבי, ובסופו, ליד החתימה, הוסיף הרבי בכתב ידו, "בשורות טובות!"

כעבור תשעה חודשים - בשנת תשל"ב (1972) - נולד בנו הראשון, וכל בני ברק הייתה "על גלגלים" - שלחו זרי פרחים, עצרו אותי ברחוב. "מה היה? איך זה קרה? אצל מי קיבלתם טיפול?", ואני עניתי בפשטות, "ברכה של הרבי מליובאוויטש". נערכה ברית חגיגית ברוב עם, וקראנו לבנו הבכור כשמו של הרבי. תוך שש שנים נולדו חמשת ילדינו - תחילה שלושה בנים, ואחר כך שתי בנות, בדיוק כמו שאמר הרבי, "בנים ובנות", וכולם בדרך הטבע.

אינני יודע להסביר את כל השתלשלות העניינים - כנראה שהרבי רצה שלברכה תהיה כלי בדרך הטבע, וכשראה שלא הולך עם רופא אחד, שלח אותנו לשני, ולשלישי. אך כמו שהרבי אמר לי, הצינור האמיתי שלנו לקבלת הברכות הוא העבודה החינוכית בבית ספר שתחת נשיאות הרבי. באותה תקופה אכן נקראתי על ידי הרב וולף לנהל את בית הספר בלוד. חשבת לעזוב לשם כך את ניהול בית הספר למלאכה, אך הרבי שלל זאת. כך ניהלתי שני בתי ספר במקביל, בשעות הבוקר את האחד, ואחר הצהריים את השני. העומס היה גדול, אך עובדה היא שכאשר הגדלתי את הצינור, אכן הגיעה הברכה! שערות לא גדלו לנו על כף היד, אבל בנים ובנות נולדו - חמישה ילדים ונכדים רבים, כן ירבו.

הרב רפאל צבי הרטמן, כיום משיפע בקהילת חב"ד בית שמש, עבד שנים רבות כמחנך וכמנהל במספר בתי ספר ברשת החינוך החב"דית. בשנת תשע"ד זכה לאות "יקיר החינוך הדתי". הוא רואיין בביתו בחודש תמוז תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — אחרי הפיגוע הקשה בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד שבו נרצחו חמישה תלמידים והמורה שלהם, שלח הרבי מכתב להנהלת ישיבת תומכי תמימים בארץ הקודש, בו מעורר ומפציר בהם להרחיב את המוסד ולקבל יותר תלמידים דווקא אחרי המאורע שהיה. "בעיניי פשוט הדבר", כותב הרבי, "שאם היו מוסיפים מספר התלמידים, היה מתמעט הגירעון לפי ערך... ינצלו הימים הבאים עלינו לטובה ככל היכולת, ואז יש לקוות שלתחילת זמן הבא עלינו לטובה יתווספו מאות תלמידים, ובלי גוזמה, יותר ממאתיים על המספר בעבר".¹ י"א באייר

1 אגרות קודש יג, עמ' מז-מט